[א]רבא אמר כגון שהיה לו חולה בתוך ביתו ושחט אמו ביום הכפורים וכי האי גוונא מי אסיר [1]לא תשחטו אמר רחמנא והא לאו שחיטה היא הא אמרי במערבא [ב]דחייתו לצוק זו היא שחיטתו: אם של שם מת זה שעלה עליו וכו׳: אמר רב [א][ג]שני שבזוג ראשון יקרב שני שבזוג שני ירעה רבי יוחנן אמר [ד]שני שבזוג ראשון ירעה שני שבזוג שני יקרב במאי קא מיפלגי [ה]רב סבר [ו]בעלי חיים אינן נידחין ורבי יוחנן סבר בעלי חיים נידחין מאי טעמא דרב דיליף ממחוסר זמן מחוסר זמן לאו אע״ג דהשתא לא חזי כי הדר מיחזי שפיר דמי הכא נמי לא שנא [ז]מי דמי התם לא איתחזי כלל הכא נראה ונדחה אלא היינו טעמא דרב דיליף מבעל מום עובר בעל מום עובר לאו אע״ג דלא חזי השתא כי הדר מיחזי שפיר דמי הכא נמי לא שנא והתם מנא לן דכתיב [2]כי משחתם בהם מום בם מום בם הוא דלא ירצו הא עבר מומן ירצו ור׳ יוחנן מיעט רחמנא בהם הם הוא דכי עבר מומן ירצו הא כל דחויין הואיל ונדחו נדחו ורב ההוא בהם בעינייהו הוא דלא מירצו [ח]הא ע״י תערובות מירצו כדתנן [ט]איברים תמימים באיברים בעלי מומין ר״א אומר אם קרב הראש של אחד מהן יקריבו כל הראשין כולן כרעיו של אחד מהן יקריבו כל הכרעיים כולן וחכ״א [ה]אפילו קרבו כולן חוץ מאחד מהן יצא לבית השריפה ואידך נפקא ליה מבם בהם ואידך בם בהם לא דריש ולרב נהי נמי דבעלי חיים אינן נדחין אי בעי האי נקריב אי בעי האי נקריב אמר רבא רב סבר לה כרבי יוסי דאמר [ו]מצוה בראשון הי רבי יוסי אי נימא רבי יוסי דקופות דתנן [ז]שלש קופות של שלש שלש סאין שבהן תורמין את הלשכה וכתוב עליהן אלף בית גימל ותניא אמר רבי יוסי למה כתוב עליהן אלף בית גימל לידע איזה מהן נתרמה ראשון להביא הימנה ראשון שמצוה בראשון דילמא שאני התם דבעידנא דאתחזי קמייתא לא אתחזי בתרייתא אלא רבי יוסי דפסח [ח](דתנן) [ט]המפריש פסחו ואבד והפריש אחר תחתיו ואחר כך נמצא הראשון והרי שניהן עומדין איזה מהן שירצה יקרב דברי חכמים רבי יוסי אומר מצוה בראשון

ואם

רבא אמר. מחוסר זמן דאיצטריך קרא לשעיר המשתלח כגון שהיה לו למי שמוכרן לציבור חולה בתוך ביתו שמותר לחלל עליו יום הכפורים ושחט את אמו של שעיר שנעשה מחוסר זמן משום אותו ואת בנו לאחר שהגריל עליו: **מי אסיר.** להוליכו לצוק משום אותו ואת בנו: **אין נדחין.** אם אירעה להם שעת פסול עדיין יכולין להתקן כשיזדווג לו אחר ולא אמרי׳ הואיל ונדחה ידחה אלא בשחוטין כגון מת המשתלח ישפך הדם: **הא על ידי תערובה ירצו.** כרבי אליעזר: **איברים.** של עולה תמימה שנתערבו בהן איברי בעלת מום אחת: **אם קרב הראש של אחד מהן.** קודם שהרגישו בדבר: **יקריבו כל הראשין כולן.** ותולין האיסור באותו שקרב כבר ותלינן לקולא דהואיל ונתערבו אין כאן ספק איסור דאורייתא למיזל לחומרא דלא הזהירה תורה עליהן אלא כשהן בעצמן שנאמר בהם כי משחתם בהם מום בם כי איתנהו בעינייהו: **מבם בהם.** מדמלי למיכתב בם וכתב בהם: **בעידנא דאיתחזי קמייתא לא איתחזי בתרייתא.** אבל האי לא איתחזי קמא עד דאיתחזי בתרא שאף על פי שהגריל עליו אינו ראוי לישתלח עד לאחר מתן דם הפר ובתוך כך מת חבירו והביאו שנים והגרילו עליהן וכשהגיע זמן שחיטת השעיר כבר זה האחרון עומד: **אלא רבי יוסי דפסח.** דהא הכא לא איתחזאי קמא עד דאתחזאי בתרא שהרי אין זמן שחיטת פסח אלא לאחר חצות וקודם לכן אבד ראשון והופרש שני ונמצא ראשון והרי שניהן עומדים כשהגיע זמן שחיטה ואפילו הכי קאמר רבי יוסי מצוה בראשון:

יתקיים

ולא נהירא ליה דהא בעיא היא בפ׳ כל הקרבנות (מנחות דף פז.) אי לקי משום בעל מום על יין הפסול לנסכים ועלתה בתיקו מיהו יש לומר מנסך מים יוכיח דחייב בחוץ אף על גב דלא אשכחן שילקה עליהם משום בעל מום ולי הוקשה היכי קאמר דלאתיא מבינייהו משחיטת חוץ ומהעלאה וממנסך ניפרון שחייבין בע״ז ויש לומר דלאו דוקא נקט לגלויי אקבלה דלא מיתי דלקבלה לא איצטריך אלא לגלויי אקמילה דלא תיתי דבקמילה ליכא למיפרך כדפרכינן דהא חייבין עליה בע״ז כמו שחייבין על השחיטה דקמילה דמנחה במקום שחיטה דזבח לכל מילי וא״ת בקמילה נמי איכא למיפרך מה להנך שכן חייבין על החמץ תאמר בקמילה כדמשמע בפ׳ תמיד נשחט (פסחים דף סג:) יש לומר מנסך יוכיח דפטור על החמץ וחייב בחוץ וא״ת כיון דסוף סוף לא אתיא מבינייהו אלא אם כן נימא מנסך יוכיח מאי איצטריך למימר תיתי מבינייהו הא ממנסך לחודיה אתו דליכא למיפרך מידי י״ל איכא למיפרך מה למנסך שכן קבע לו ראשו של מזבח תאמר בקמילה ותאמר בזריקה שעומד על הרצפה וזורק דמים למטה מחוט הסיקרא: **דחייתו** לצוק זו היא שחיטתו. הקשה הרב רבי משה מפונטייז׳ ז״ל דבפרק אותו ואת בנו (חולין דף פא:) [ס]תנן השוחט עגלה ערופה ושור הנסקל וכו׳ חייב ור״ש פוטר פירוש דה״ל שחיטה שאינה ראוייה ופריך בגמרא [שם דף פב.] והתנן נמצא ההורג עד שלא נערפה העגלה תצא ותרעה בעדר אלמא לא מיתסרא מחיים ואמאי פוטר ר׳ שמעון ומשום הכי קאמר עלה עגלה ערופה אינה משנה ואמאי לא קאמר דשוחט דמתניתין היינו עורף ורבי שמעון פוטר משום דלא חזיא לאכילה וחייב לרבנן דעריפתה זו היא שחיטתה כדאמרי׳ הכא דחייתו לצוק זו היא שחיטתו ובפרק חטאת העוף בזבחים (דף ע:) אמרינן דעריפה מטהרת מידי נבילה ומירץ ר״ת דלא הוה ליה למיתני השוחט אלא העורף ודוחק הוא דדילמא תנא שוחט משום פרת חטאת ושור הנסקל דמיתתו בהלה כדאשכחן ריש פרק השוחט (חולין דף כט.) דקאמר סיפא בקדשים ודקאמר שחיטתן כשרה מליקתן כשירה מיבעי ליה איידי דסליק מבהמה תנא שחיטתן כשירה וכן הא דקתני התם [י]השוחט [ס]חיה ועוף ולא יצא מהם דם וכו׳ וקאמרינן בגמרא אי סלקא דעתך בקדשים חיה בקדשים מי איכא אבל לא פריך אי בקדשים שחיטה בעוף מי איכא אלא משום בהמה וחיה נקט השוחט: **התם** לא איתחזאי כלל הכא נראה ונדחה הוא. ואפילו לרבי יוחנן דסבירא ליה בפרק קמא דקידושין (דף ז:) ובפ״ק דזבחים (דף יב.) דיחוי מעיקרו הוי דיחוי ואפילו בבעלי חיים גבי בהמה של שני שותפין הקדיש חליה וחזר ולקחה והקדיש חליה קדושה ואינה קריבה ולא דמי למחוסר זמן דהתם משעה שהקדישה היתה דחויה ואף על גב דגבי מחוסר זמן נמי אמרינן לילה לקדושה יום להרצאה אלמא אף ע״ג דבעידנא דאקדשיה לא חזיא להקרבה אפ״ה כי חזי למחר מקריב ליה ולא אמר דיחוי מעיקרו הוא וכן כל קרבן שהקדישו ביום ועבר עליה לילה אחת שלא הקריבו תו לא לקרביה דהוה ליה נראה ונדחה ואין לתרץ לילה לאו מחוסר זמן ולא חשיב נדחה דהא הכא חשיב נדחה אע״ג דהדר חזי ביומיה וי״ל כיון שאינו מחוסר מעשה בגופו לא חשיב נדחה ועוד דלילה לא חזיא להקרבת שום קרבנות אבל הכא שצריך להביא שנים אחרים ולהגריל עליהם דהוי כמחוסר מעשה ועוד דהוא זמן הקרבה ואפ״ה לא מלי לאקרוביה הלכך חשיב דיחוי: **הא** על ידי תערובת מרצו כדתנן כו׳. וסבירא ליה כרבי אליעזר א״נ אפילו כרבנן אע״ג דפליגי עליה רבנן התם בברייתא רבנן דמתני׳ שרו מדאורייתא כדמשמע לישנא דמתניתין דלא אסרו אלא אבר הנשאר אבל אותם שקרבו ועלו למערכה לא ירדו ומדרבנן הוא דאסרי לכתחילה כדמשמע לישנא דמתניתין אפי׳ קרבו כולם חוץ מאחד מהם יצא לבית השריפה: **ואידך** נפקא ליה מבם בהם. והשתא איכא שלשה דרשות הא עבר מומם ירצו ואידך הא כל דחויין הואיל ונדחו ידחו ואידך הא על ידי תערובת מירצו והא דלא מייתי התם בפ׳ התערובת (זבחים דף עז:) דרשא דרבי [ל](יוחנן) משום דלא בעי לאתויי אלא הנך שתי דרשות דלאפי׳ רב מודה בהו והא דמשמע התם דדרשא [מ]דר׳ יוחנן מה״א דבהם אין לחוש בזה דלא נחת גמרא לדקדק בזה:

ואם

מסורת הש״ס

א) [תמורה כג.], ב) [תמורה כב.], ג) [זבחים עג. עג:] פסחים עג: לח. קידושין ז: זבחים יב. כריתות כח. תמורה טו., ד) [עי׳ תוס׳ זבחים עד. ד״ה רב לאמר וכו׳], ה) זבחים עז:, ו) [תמורה כב.], ז) מגילה כט: לעיל סב. שקלים פ״ג מ״ב, ח) [נ״ל דתניא], ט) לעיל סב., י) דף לג., כ) [נ״ל בהמה חיה וכו׳], ל) [נ״ל אליעזר], מ) גי׳ רש״ל דר״ל,

עין משפט נר מצוה

טו א ב מיי׳ פ״ה מהל׳ עבודת יוה״כ הל׳ ח:
טז ג מיי׳ שם הל׳ טו:
יז ד מיי׳ פט״ו מהל׳ מעשה קרבנות הל׳ ד ופ״ו מהל׳ פסולי המוקדשין הלכה א:
יח ה מיי׳ פ״ו מהל׳ פסולי המוקדשין הל׳ כא:

תורה אור השלם

1. וְשׁוֹר אוֹ שֶׂה אֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחֲטוּ בְּיוֹם אֶחָד: ויקרא כב כח
2. וּמִיַּד בֶּן נֵכָר לֹא תַקְרִיבוּ אֶת לֶחֶם אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל אֵלֶּה כִּי מָשְׁחָתָם בָּהֶם מוּם בָּם לֹא יֵרָצוּ לָכֶם: ויקרא כב כה

רבינו חננאל

רבינא אמ׳ פחות מבן שמונת ימים לא איצטריך קרא, דהא פשיטא היא דלא קדוש, כי איצטריך קרא כגון שהיה לו חולה מסוכן ושחט לו שעירה ביום הכפורים, ויש לו בן ראוי לקרבן לאותה השעירה, והיה מזומן עם שעיר אחר והגריל עליהן מקודם שתישחט אמו ועלה עליו הגורל לעזאזל, והוא אסור לשחטו ביום אחד עם אמו כמחוסר זמן. סד״א כבר נקדש וישתלח, קמ״ל דלא. ואקשינן עליה וכי האי גוונא אסיר. אותו ואת בנו לא תשחטו אמר רחמנא ושעיר המשתלח אינו נשחט. ודחי הכי דחייתו לצוק היא שחיטתו. ויאמר אם של שם מת כו׳. פי׳ כגון שהגריל על שני השעירים ומת אחד והביא (שם) [שני] אחרים והגריל עליהן. יאמר אם של שם מת זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים תחתיו. ואם של עזאזל מת זה שעלה עליו הגורל לעזאזל יתקיים תחתיו והוא העומד במקום המת. נשארו שנים האחד הראשון שמת חבירו, והאחד שעמד חבירו במקום המת. וחלקו בהן רב [ור׳ יוחנן, רב] אמר שיני שבזוג ראשון שמת חבירו הוא יקרב, דבעלי חיים אין נידחין, ויליף לה מבעל מום עובר, התם (לאו) אע״ג דהאינא לא חזי להקרבה דהא אית ביה מום, כי עבר ליה מומא והדר חזי, שפיר דמי. הכא נמי לא שנא. וסבר לה רב נמי כר׳ יוסי דאמר מצוה בראשון לפיכך אמר שני שבזוג ראשון יקרב. ור׳ יוחנן אמר שיני שבזוג שיני יקרב, אבל שיני שבזוג ראשון ירעה, כי כבר נדחה. והא דיליף רב מבעל מום עובר שאני התם דכתיב כי משחתם בהם מום בם. ודייקינן משחתם בהם לא ירצו, כלומר, כל זמן שבהן מום פסול הא עבר המום שבהן כשר. וילפינן מינה דכל הדחויין אע״ג דהדר חזו פסולין מדכתיב הכא בהם, באלו זה הדין ולא בכיוצא בהם כי האי גוונא פסול והדר חזו. ורב אמר לך האי בהם לא אתא אלא ללמד כל זמן שהמום בהם לא ירצו אי אית להו אינהו בעינייהו, אבל אם נתערבו מירצו, כדתנן בזבחים פרק ח׳ נתערבו אברים באיברים בעלי מומין. ר׳ אליעזר אומר אם קרב הראש של אחד מהן יקרבו כל הראשים, כרעיו של אחד מהן יקרבו כל הכרעיים. וחכמים אומרים אפי׳ קרבו כולן חוץ מאחד מהן יצא לבית השריפה. ומפרש בגמ׳ דהא מתניתין דר׳ אליעזר אית ליה האי סברא דרב דאמר על ידי תערובת מרצו.

גליון הש״ס

גמ׳ מי דמי התם לא איתחזי. בתוס׳ תמורה דף כו ע״ב ד״ה שמע הגירסא כאן ואיתך המס: תוס׳ ד״ה דחייתו וכו׳ תנן השוחט פרת חטאת ושור הנסקל ועגלה ערופה כצ״ל:

מוסף רש״י

רב סבר בעלי חיים אינן נידחין. ואין דיחוי אלא בדם או בנבלים כגון שעיר של שם שנשחט וקודם זריקת דמו מת המשתלח ישפך הדם, אבל כל זמן שהקרבן חי אינו נפסל משום דיחוי (פסחים עג:) ולא נדחה הראשון במיתת חבירו והוא יקרב ושני שבזוג שני ירעה (תמורה כב.). ור׳ יוחנן סבר בעלי חיים נידחין. אם נדחו ידחו לעולם (קידושין ז:) ונדחה שני שבזוג ראשון כשמת חבירו לעולם וכשהוא מתכפר מתכפר בשני שבזוג שני (תמורה כב.). תורמין. כהנים, את הלשכה. נוטלין משקלי שנה זו לתוכה לקנות מהן קרבנות צבור לכל השנה (מגילה כט:) שהשקלים לתוכה שקלים שהביאו באדר ומתלאין הגזברין מהן שלש קופות לתרומה לקנות מהן קרבנות צבור תמידין ומוספין (לעיל סב.). **דבעידנא דאתחזי** קמייתא. קופה קמייתא להקריב ממנה, לא אתחזי בתרייתא. שהראשונה נטלית להקרבה משנתרמה, אבל שעיר של זוג ראשון לא נראה לשלוח עד שגמרו כל מתנות הדמים וכשנגמרו נראה אחרון כראשון (לעיל סב.). **ואחר** כך נמצא הראשון. או קודם חצות דארבעה עשר או אחר חצות וקא אמר ר׳ יוסי מצוה בראשון ואע״פ שהופרש השני קודם חצות וכי מטי חצות תרוייהו איחזו כי הדדי דהא כל כמה דלא מטי זמן שחיטת הפסח לא איחזי קמא (שם).

תוס׳ ישנים

א) מחוסר פתיחה כמחוסר מעשה דמי. וכיון שבל גוף הקרבן נאמרה הוי כמו שהיא בגוף הקרבן כדפי׳ רש״י א״נ הואיל ובשעת שחיטת הקרבן צריך שיהא השער פתוח הוי כמו בגופו אבל שאר עבודת היום לא שייכי בגוף השעיר. מ״ר. הן סוגיא דמחוסר זמן פי׳ בפ״ק דמנחות (דף ה.) ובפ״ק דזבחים (דף יב.) ותימה לרבי דהכא משמע דלית ליה לרב חסדא הואיל אפילו לחומרא היכא שמחוסר מעשה דלא בעי למימר הואיל וראוי לשעיר הנעשה בפנים דמחוסר הגרלה ואילו בפסחים פרק תמיד נשחט (דף סג.) קאמר גבי שחטו למולים לזרוק דמו לערלים דפליגי התם רבה ורב חסדא וקאמר רב חסדא הואיל ואי בעי מתקן נפשיה ופריך ומי אית ליה לרב חסדא הואיל סי׳ אלא לרב חסדא קשיא ומשני כי לית ליה לקולא אבל לחומרא אית ליה אלמא אית ליה הואיל לחומרא אפי׳ היכא דמחוסר מעשה. גי׳. וה״ר אלחנן תירץ דהתם כיון שכל שעה ושעה בידו לתקן עצמו ובאיסור כרת הוא עומד הילכך לא חשיב כמחוסר מעשה: אמאי נימא הואיל וראוי לשלא לשמו חייב כו׳. רש״י פירש דגרס טעמא דשלא לשמו הוא הא סתמא לשמו הוא ופטור ולא נודע למה הגיה רבינו שלמה כן דהא הוי מקשה לא אסיק אדעתיה טעמא דעקירה כלל ובתמיד נשחט איתא להך גירסא שהגיה רש״י כאן ומחקה שם ורבינו יעקב מקיימה כמו שפירש כאן אבל כאן אין צריך להגיה כלום: והתנן מחוסר זמן כו׳. השתא ס״ד דמטעמא דהואיל מחייב ליה בלשמו: ואמר רב חלקיה בר טובי כו׳. בצלאו רב חלקיה בר טובי קשיא ליה מתני׳ שפיר דעל כרחין שלא לשמו חייב כשם הואיל ועקירת חוץ שמה עקירה ופטור דקתני גבי אשם הייתו בלשמו ואם כן תיקשי ליה דלפילו לשמו אמאי מחייב הא משנה זו פטרה אלא משום דמסכת קן תמנה ופירשה רב חלקיה בר טובי מייתי מילתיה ויאמר מזה יש בתלמוד הרבה שכמה פעמים מביא דברי האמורא שמפרש המשנה שמביא להקשות ממנה ואע״פ שאינו צריך למימרא כגון ההיא דשמואל דבכורות (דף מב.) דאמר שמואל לא קדושין בתמורה ולא מקדישין בעושי תמורה וכן בפ״ק דחולין נמי איכא כי האי גוונא. מ״ר:

ולא הוציא פרת חטאת ושעיר המשתלח כו׳. פרת חטאת ל״נ כדפירש רש״י דהא פרת חטאת ממעטינן מאל פתח אהל מועד: יצאו אלו שאין מיוחדין לה׳. וא״ת למה לי למעוטי שעיר המשתלח [אחר] וידוי בפרק בתרא דזבחים (דף קיג:) מדלא ראוי לפתח אהל מועד תיפוק ליה דממעט שפיר מלה׳ יש לומר ואי פתח אהל מועד עיקרו בא משום [פרת] חטאת אי נמי לא הוה ממעטינן ליה נמי ג) (אחר) הגרלה מאל פתח אהל מועד אי לאו אשכחן דממעיט מלה׳: אבל בעל מום דמעיט דחזינן אימא לה. וא״ת אפילו

א) שייך לדף סג ע״א ב) ע״ב שייך לדף סג ע״א ג) נ״ל קודם.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones